

SUSANNA
BAILEYOVÁ

Zimní hříbě

FRAGMENT

Zimní hřibě

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Susanna Baileyová

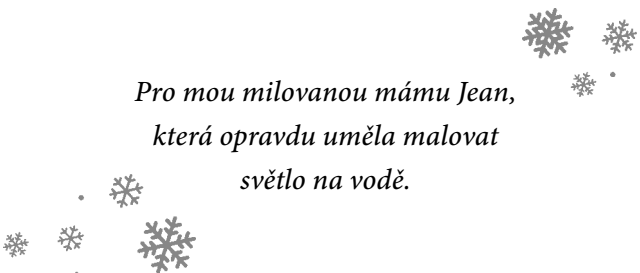
Zimní hřibě – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Zimní hříbě

A collection of stylized snowflakes of various sizes and orientations scattered around the text. Some are large and detailed, while others are small and simple. They are positioned in the upper right and lower left areas of the page.

*Pro mou milovanou mámu Jean,
která opravdu uměla malovat
světlo na vodě.*

Zimní hříbě

SUSANNA BAILEYOVÁ

FRAGMENT

Text copyright © 2019 Susanna Bailey
Translation © Martina Mutlová, 2021

ISBN tištěné verze 978-80-253-5244-1

ISBN e-knihy 978-80-253-5248-9 (1. zveřejnění, 2021) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-253-5249-6 (1. zveřejnění, 2021) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-253-5247-2 (1. zveřejnění, 2021) (ePDF)

Prolog

Vše kolem něj bylo jinak. Zbělalo, proměnilo se, utichlo. Vítr nabyl podoby, kroužil kolem něj jako peříčka z lesního podrostu a ukrýval oblohu. Ukrýval jeho matku.

Hříbě si přičichlo k půdě. Ta se také změnila. Přilepila se mu na čumák. A štípala. Zhluboka se nadechlo a snažilo se najít teplou a mléčnou vůni své matky. Zavolalo. Zaposlouchalo se. Pak zavolalo znovu. Myslelo si, že slyší matčin hlas, jak se nese mezi stromy. Jeho matka ale byla pryč.

Hnáno hladem hříbě vyšlo ze svého úkrytu mezi starými duby a začalo se potulovat vřesovištěm. Zarylo se do nově bílé země a hledalo zelené lístky trávy nebo pichlavého žlutého hlodáše, které se naučilo jíst spolu s matčiným mlékem.

Pohybovalo se pomalu, ale tělo mělo napnuté a připravené k útěku. Poslouchalo, jestli nezaslechne černou příšeru s oslnivě planoucíma očima a bouřlivým řevem. A také lidi, kteří přinutili jeho matku vejít do jejich strašných čelistí.

Když padla tma a měsíc pokryl vřesoviště svým stříbrným světlem, hříbě se instinktivně stáhlo k živému plotu, aby se chránilo. Zatlačilo svou měkkou tlamu

pod zmrzlé větve a zkroutilo jazyk kolem hořkých křehkých listů, které se tam nacházely. Otřepalo si sníh z nosu a natáhlo se dopředu, kde chtělo najít další jídlo. Pak začalo klouzat a padat. Máchalo kolem sebe tenkýma nohama uprostřed spleti ostrých větviček. Strhávalo s sebou sníh, který ho natlačil do příkopu za živým plotem. Když otevřelo oči, už nedokázalo najít měsíc.

První kapitola

Addie teď, když opustily město s bledými pouličními lampami a zářivými neonovými nápisy, skoro nic neviděla. Jen záblesky rovných polí a temných lesů, ostnatých živých plotů a stromů lemovaných bílou barvou, které se mihotaly jako duchové v paprsku světlometů automobilu.

„Už to není daleko,“ řekla Penny. Přes rameno pohlédla na Addie. „Brzy bychom už měly vidět statek.“ Znovu zamžourala přes čelní sklo a poposunula si kulaté brýle nahoru. „To počasí nás trochu zpomalilo. Musíš být hrozně unavená.“

Addie pokrčila rameny a sledovala, jak stěrače létají sem a tam a zápasí s plískanicí a sněhem. Pennyino auto bojovalo a unášelo ji dál a dál od jejího domova z hnědých cihel. Dál od mamky.

Nedovolili Addie jet s mamkou sanitkou. Udělali čaj s hrozně moc cukrem a přiměli ji, aby se v obýváku posadila na nesprávné křeslo. Addie je nesnášela. Nesnášela jejich vysílačky, ve kterých to praskalo a syčelo, jejich stříbrné odznaky, které se ve světle leskly. Jejich oči, které rychle projely místností a rozhodovaly o věcech.

„Penny, můžeme zavolat mamce, až tam dorazíme?“ zeptala se. „Říct jí, že se ráno vrátím?“

„Je pozdě, Addie. Tvoje máma si musí odpočinout, zlatíčko. Hned ráno jí zavolám. A pak přijdu a promluví si s tebou. Přísahám.“ Penny zpomalila a zabočila doleva. Její dlouhé nehty se na volantu červeně zaleskly.

„Nemůžu tu zítra zůstat,“ řekla Addie. „Mamka si bude dělat starosti.“

Penny si povzddechla. Byl to jemný, smutný zvuk. Poslouchala vůbec?

Auto najelo na nerovný okraj. Addie se zvedl žaludek. Začala si okusovat kůžičku kolem nehtu u palce. Kde to jsou? Bílé světlo prořízlo temnotu a odhalilo dřevěnou ceduli na vysokém dřevěném sloupu. Penny se naklonila dopředu a zpomalila. „Tady je to,“ řekla. „Nechali nám otevřenou bránu. Jsme tady.“

Druhá kapitola

Statek byl obrovský. Byl to největší dům, jaký kdy Addie viděla. Široká okna vrhala žluté světlo na zasněžené nádvoří. Z vysokých komínů se do noci valil kouř.

Dveře se otevřely, když se Addie s Penny blížily, a přes dvůr spěchala malá žena v holínkách, aby je uvítala. Kolem ramen si přidržovala bundu. Addie viděla, že má na sobě pyžamo.

„Zvládly jste to,“ řekla. „Bála jsem se o vás. Počasí je od dnešního rána opravdu kalamitní.“

„Ahoj, Ruth,“ pozdravila ji Penny. „Omlouvám se, že jedeme tak pozdě. Tyhle cesty...“

„Nic se neděje. Teď jste tady, a to je hlavní.“ Ruth se na Addie usmála. „Pojďte, ať už jste obě vevnitř,“ popoháněla je dveřmi do dlouhé světlé chodby plné bund, bot a tašek. „Pojďte do kuchyně. A dejte mi kabáty,“ vyzvala je. „Nechám je uschnout u ohně.“

Oheň v kuchyni byl opravdový, plál uvnitř obrovského cihlového krbu. „Roztopíme to trochu víc, co říkáš, Addie?“ Ruth se znovu usmála. Ukázala na dřevěné houpací křeslo u krbu. „Posaď se tady, drahoušku. Zahřej se. Ale být sebou, tak si nejdřív zuji ty tenisčky. Vypadají celé promočené.“ Sklonila se a šťouchla

do ohně klackem. Polena uvnitř olízly malé červené plameny.

Addie je chvíli sledovala. Cítila kouř, který ji začal škrábat v krku.

Zůstala tam, kde byla, a založila si ruce na hrudi.

„Až budeš chtít,“ řekla Ruth. „Dej si na čas.“ Přistoupila ke stolu a z velkého talíře zvedla fólii. „Udělala jsem pro vás sendviče.“ Otočila se zpět k Addie a znovu se usmála. „A mám tu také horkou čokoládu. Dala by sis něco z toho, Addie? Penny, a co ty?“

„Perfektní,“ podotkla Penny. Položila svůj kufřík na stůl. Addie na něj zírala. Věděla o tom kufříku všechno, i o složkách v něm, plných tajemství a lží.

Odvrátila pohled.

Byla jí zima, dokonce i v Ruthině teplé kuchyni. Měla pocit, jako by jí prsty u nohou něco kousalo. A měla žízeň. „Ano,“ řekla. „Horkou čokoládu. Prosím.“

Ruth se usmála ještě víc. „Dobrá,“ přikývla. „Za chvíli to bude.“ Přesunula lesklý měděný kastrůlek z lavičky na sporák a začala v něm míchat.

Addie zírala na svoje nohy. Sníh sklouzl z bot na dlážděnou podlahu a rychle tam roztál. Vzhlédla. Všimla si toho Ruth?

Nevšimla. O něčem se právě důvěrně bavila s Penny u sporáku.

Addie zatáhla za mokré tkaničky a sundala si tenisky. Chvíli je držela. Kam je měla dát? Nikdo jí to neřekl. Posunula je pod židli, pryč z dohledu, a pevně si sevřela límeček svého vlhkého kabátu kolem krku. Rozhlédla se.

Byl to druh kuchyně, který se vidá ve filmech nebo v časopisech u doktora. Velké dlaždice na podlaze,

masivní dřevěný nábytek, silné tmavé trámy na stropě. Byla tam obrovská lednička pokrytá samolepkami, naškrábanými poznámkami a fotografiemi dětí. Addie uvažovala, kdo jsou ty děti a zda tu všichni žijí s Ruth a Samem.

Ať už Penny a Ruth plánovaly cokoli, fotka Addie na té ledničce nikdy nebude.

Nastražila uši, aby slyšela, co Penny říká Ruth. Penny se tvářila vážně, což bylo znepokojující. Ruth přikývla. Pohlédla na Addie a oči se jí leskly. Stejně jako oči policistky těsně předtím, než přiměla Addie pustit mamčinu ruku.

„Téměř hotovo, Addie,“ usmála se na ni. Otočila se zpět ke sporáku a zamíchala mléko v kastrůlku, jako by se nic nedělo. Jako by všechno bylo v pořádku.

Ruth nevypadala jako pěstounka. Rozhodně tedy nevypadala jako Dawn. Dawn a její růžové vlasy a vysoké podpatky, nekonečné telefonáty a pronikavý smích. Dawn, která s Addie za celý víkend, který tam v létě strávila, sotva promluvila. Dawn, která se nikdy neusmívala.

Ruth vypadala, že je zvyklá se usmívat. Její hnědé vlasy byly spletené do jakéhosi hnízda na temeni hlavy. Houpalo se ze strany na stranu, když se rychle jako ptáček pohybovala po kuchyni. A stále měla obuté boty. Dawn by z toho trefilo. U ní doma se boty zouvaly hned u dveří.

Ruth bude mít také pravidla, pomyslela si Addie. Pravidla pro děti, jako je ona, které do tohoto domu vůbec nepatří. Řekne je Addie hned, jak Penny odejde. Stejně jako Dawn.

Ruth se natáhla přes Addieino rameno a položila na stůl táč s nápoji a talíř pořádných tmavých sendvičů. „Vezmi si, drahoušku,“ pobídla ji. „A klidně řekni, jestli chceš přidat.“

„Nemám hlad,“ odmítla Addie. Sledovala, jak si Penny vzala sendvič, kousla do něj a žvýkala. Kousek rajčete jí spadl na prsa a spočinul na jejím náhrdelníku z barevných korálků.

„Kdy se vracíš, Penny? Ráno?“ zeptala se Addie.

Penny se podívala na Ruth a polkla svoje sousto. „Co nejdřív, Addie,“ odpověděla. „Abych mohla zjistit, jaký je plán s tvou mámou.“ Znovu si kousla do sendviče a zbytek držela ve vzduchu. Na kraji chleba byl otisk růžové rtěnky.

„Zítra bude v pořádku,“ řekla Addie. Podívala se na Ruth. „Potřebovala se jen trochu víc prospat, to je všechno.“

„Taky tě necháme prospat,“ vložila se do toho Ruth. „Pokud jsi si jistá, že opravdu nemáš hlad. Doufala jsem, že se před spaním seznámíš s chlapci, ale pořád jsou ještě venku na poli. Tohle počasí se přihnalo opravdu rychle a je potřeba dostat ovce blíž ke statku. Pořád je tam několik opozdílů.“ Ukázala na sendviče a znovu se zasmála. „Se zbytkem udělají rychlý proces, až se vrátí, Addie.“

Addie na ni zírala. Nezajímal ji ani ovce, ani Ruthina rodina. Jediné, co chtěla, bylo, aby ráno přišlo co nejrychleji. „Pojď se tedy podívat do svého pokoje,“ vyzvala ji Ruth. Posadila se a zula si boty. „Pít si vezmi s sebou, jestli chceš.“ Znovu se na Addie usmála. „Nahoře na tebe někdo čeká a chce se s tebou seznámit.“

„Chci jít spát,“ řekla Addie. Zhltnula horkou čokoládu, otřela si rukou pusou a postavila se.

„To je dobře,“ souhlasila Penny. „Snaž se nestrachovat, zlatíčko. Tvoje maminka je právě teď na správném místě.“

Addie se kousla do rtu. Proč to dospělí vždycky říkají, když ví, že to není pravda? Otočila se k Penny zády a následovala Ruth ke dveřím.

„Dobrou noc, Addie,“ zavolala Penny. „Uvidíme se brzy.“ Addie se podívala přes rameno. Penny vytahovala z kufříku papíry. Papíry o Addie. Papíry, které rozhodují o věcech. Papíry, které ji přinutí být daleko od mamky.

„Je to všechno moje chyba,“ řekla. „Jen moje a moje hloupá chyba. Napiš si to do těch svých děsných papírů.“

Addie vykoukla ven přes námrazu na okně v chodbě. Už svítalo. Nikde nikdo, kromě paní Donovanové, která se šourala příjezdovou cestou se svými taškami.

Možná nakonec nepřijedou.

Může riskovat a jít ven? Nebo to je hloupý nápad?

Musela jít. Měla hlad. A až se mamka probudí, bude něco potřebovat.

Stála na prahu a natáhla si kapuci. Její dech byl chvíli vidět ve vzduchu a pak zmizel. Znovu spočítala mince. Spolu s padesáti centy zpod ledničky to bylo akorát. Rozhlédla se šedivou ulicí doprava i doleva. Teď už tam nebyl vůbec nikdo. Jen ledem popraskané kaluže a odpadky povalující se vedle silnice. A stále svítící oranžové světlo z obchodu na rohu.

Addie spěchala kolem řady na sebe se mačkajících domů z hnědých cihel s vybledlými dveřmi a rozbitými ploty. Šla blízko obrubníku a hlavu měla skloněnou. Dítě v čísle šest začalo znovu křičet. Rozštěkal se pes.

Addie otevřela dveře obchodu. Zazvonil zvonek. Nahlédla mezi regály. Prosím, ať je tu dnes pan Borovski, pomyslela si. Ne paní Crabtreeová se svým hubeným nosem, který strká do věcí, po kterých jí nic není. Paní Crabtreeová, která si všímá věcí. Smůla. Paní Crabtreeová vyšla zpoza pultu a založila si ruce na své kostnaté hrudi. Sledovala každý její pohyb a pozorovala ji od hlavy až k patě. Postávala tam jako hladový pes.

Addie u pokladny hodila na pult tmavý chléb a mléko. „Jedna libra, deset pencí,“ řekla. „Chleba je ve slevě.“ Ukázala na žlutou nálepku a odpočítala mince přímo do ruky paní Crabtreeové.

Obchodnice do nich cvrnkla svým tenkým prstem a vytáhla z nich kousek tmavého chmýříčka. „Už jsem nějakou dobu neviděla tvoji mámu,“ poznamenala. „Zase je jí špatně, že?“

Addie popadla svůj nákup. „Má toho moc, to je všechno,“ odsekla. „Maluje.“ Otočila se, a jak pospíchala ven z obchodu, cítila, jak ji paní Crabtreeová provrtává pohledem.

Třetí kapitola

Sunni vypadala docela zvláštně. Její vlasy vypadaly jako tmavé sklo a oči měla orámované černými linkami. A byla maličká. I když Ruth říkala, že je jen o rok mladší než Addie.

„Tvoje postel je tamta,“ pověděla a ukázala na dřevěnou postel v rohu. Ležela na ní připravená Addieina fialová peřina z domova a její nejlepší pyžamo. V tomhle pokoji působily nepatřičně. Někdo tam také položil modrý župan. Ten nebyl její.

„Vím, že je to pro tebe všechno zvláštní, drahoušku,“ řekla Ruth. „Musíš být po dnešku hrozně unavená. Seznamte se trošku se Sunni a já zatím doběhnu dolů pro termofory. Pak vás, děvčata, uložím. Dobře?“

Nebylo to dobře. Nic z toho nebylo dobře. Ale Addie přikývla.

„Můžeš si dát věci na spodní policičku,“ řekla Sunni. „Ta horní je moje. A nedotýkej se mých věcí, pokud se mě předem nezeptáš, jasný?“ Nahnula hlavu na stranu a Addie zahlédla, jak se jí pod vlasy zablýskla zlatá náušnice.

„Brzo pojedu domů,“ namítla Addie. „Nepotřebuji policičku.“

„Ruth a Sam pečují jen o děti, které musí zůstat delší dobu,“ odvětila Sunni. „Jako já.“

„No ale já tu dlouho nezůstanu. Mamka to nedovolí.“

Sunni pokrčila rameny. „Moje máma taky chce, abych se vrátila domů, ale neumí se o mě pořádně postarat, takže jsem teď tady.“

„Navždycky?“

„Asi jo.“

„A tobě to nevadí?“

Sunni se začala probírat sbírkou zářivých věcí na své polici. „Trochu jo, ale líbí se mi tady. Mají tu slepice a prasata a já je krmím. Je to super. A taky je tu starý nevrlý kozel, co se jmenuje Méďa. Pojmenovali ho tak, protože rád žere gumový medvídky. Co tomu říkáš?“

Addie neznala nikoho, kdo by choval prasata, slepice nebo kozly. A taky nikdy neslyšela o kozlovi, který by žral medvídky. Vzpomněla si na noci, kdy lišky probíraly odpadky u nich v ulici. Viděla, jak jedna z nich hltala pytlík popcornu a očima blýskala po ostatních liškách, aby se držely zpátky. Ale pomlčela o tom. Měla pocit, že na Sunni by to dojem neudělalo.

Sunni zvedla slona pošitého flitry. „Ten patří mé mámě. Dala mi ho, když jsme se viděly naposledy.“

„Já mám zas tohle,“ opáčila Addie. Vytáhla z kapsy vroubkovanou růžovo-bílou mušli a přidržela ji v dlani. „Mamčina mušle pro štěstí. Je z Whitby, poblíž místa, kde vyrůstala.“

Sunni ji vzala a přidržela si ji blízko u oka. „Něco v ní bydlelo,“ řekla. Teď už to musí být mrtvé.“ A hodila mušli zpátky Addie. Jako by o nic nešlo. „Co je vlastně s tvou mámou?“

„Nic. Jen se necítí moc dobře, to je celé.“

„Moc dobře?“ Sunni zvedla Addieino pyžamo a prohlížela si ho. „Umírá?“

„Ne, neumírá! A taky se nedotýkej mých věcí.“ Vytrhla svoje pyžamo Sunni z rukou.

„Nemám ráda pyžama,“ poznamenala Sunni. „Mám radši noční košile. Tahle je moje oblíbená.“ Zatočila se na místě dvakrát dokola, aby ji předvedla. Byla modrá a zelená jako paví peří.

„Mamka a já máme rády pyžama,“ řekla Addie. „Nenosíme šaty.“

Sunni se zašklebila a skočila do postele. „A kde máš tátu?“ zeptala se.

„Žádného nemám.“

„Každý přece nějakého má. Tvoje máma ti neřekla, kdo to je?“

„Samozřejmě že řekla,“ odpověděla Addie.

„Tak jo, Sunni,“ ozvala se Ruth, která se spěšně vracela do pokoje. „Je načase nechat Addie trochu prospat.“ Podala Addie fialový termofor s kožešinovým obalem.

„Myslíš, že usneš, Addie?“ zeptala se. „Nebo si chceš chvilku číst?“

Addie zavrtěla hlavou. Doma si ráda před spaním četla, ráda se na chvilku ztrácela mezi řádky. Někdy si připadala znovu jako malá, schoulila se vedle mamky a pozorovala její prst, jak klouže po podivných černých útvech, které vyprávěly příběhy. Někdy se stávala někým statečným a silným. Někým, kdo uměl dát věci do pořádku.

Někdy čtení pomáhalo.

Dnes by tomu ale tak nebylo. Dnes by nepomohlo nic.

Addie chtěla, aby Ruth odešla.

Než se převlékla a vyčistila si v koupelně zuby, Sunni už ležela v posteli. Ani nezvedla hlavu od knížky, když se vrátila do pokoje. Addie byla ráda. Zalezla si pod svou peřinu a přetáhla si ji až přes hlavu. Voněla domovem. Pevně zavřela oči a představovala si, že je zpátky ve své vlastní posteli. Byla malá, opravdu maličká. Dveře byly otevřené a mamka spala ve vedlejším pokoji.

Probudil ji sen, jako obvykle.

Chvíli nevěděla, kde je. Srdce jí bušilo až v krku, vlasy se jí potem přilepily k čelu. Bylo jí špatně.

Zhluboka se nadechla, jak jí to radívala mamka. Pomohlo to jenom trošku.

V ložnici byla velká tma. Největší, jakou Addie zažila. A bylo tam hrozné ticho. Ticho naplněné nicotou.

Doma byla zvyklá, že za oknem jejího pokoje svítí pouliční lampa. Svítla skrz závěs jako malé žluté sluníčko a dělala jí společnost, když nemohla usnout. Doma nikdy nebylo ticho, dokonce ani v noci. Pořád byl slyšet hukot aut, práskání dveřmi nebo mňoukání koček.

Doma byla vždycky mamka.

Mamka neměla ráda noc. Potulovala se po domě až do rána. Potřebovala svou hlasitou hudbu a svoje pití, aby jí temné období noci pomohly přečkat. Potřebovala Addie.

Kdo se dneska v noci o mamku postará?

Addie se pod peřinou skrčila a pevně se objala rukama. V protější části pokoje se snažila rozeznat Sunniinu

postel. Naslouchala jejímu dechu, poslouchala jeho klidný rytmus a občasné jemné chrápnutí.

Jak se zaposlouchala, oči jí ztěžkly. Kdyby znovu usnula, neměla by ten podivný pocit kolem žaludku. Ale ten sen by se mohl vrátit. Musí zůstat vzhůru.

Zahoukala sova. Jednou, pak podruhé. Něco zapískalo někde poblíž domu. Addie se pod svou peřinou zatřásla. Ležela skoro nehnutě.

Pak zas bylo úplné ticho.

Dostala žízeň. Mohla by se napít v koupelně? Jestli ale vstane, možná vzbudí Sunni. Nebo Ruth. Nebo Sama. Ruth by to asi nevadilo, ale co Sam? Pracoval venku dlouho do noci. Určitě je hrozně unavený. Lidi se často naštvou, když jsou unavení.

Addie bude muset počkat.

Hleděla upřeně na okno. Kolik času ještě zbývá, než bude ráno?

Čtvrtá kapitola

Addie přelezla na konec své postele a odtáhla jeden ze závěsů stranou. Opřela se rukou o okenní tabulku a snažila se nahlédnout ven. Když ruku sundala, zůstal na studeném skle mezi kytičkami z námrazy její otisk jako duch.

Ještě nebylo ráno. Bylo vidět jen proužky bledého světla dole na dvoře. Addie však viděla, že přes noc napadl další sníh. Mnohem víc sněhu. Nebyla to plískanice jako ve městě, kde byl sníh v ulicích kluzký a rozbředlý nebo dokonce šedý a špinavý. Byl to ten správný sníh. Sníh, ze kterého by se daly stavět věci. Perfektní sníh, třpytící se stříbřitě bílou barvou, kam až Addie dohlédla. Byl jako sníh na obrazech, které dělala mamka. Dřív.

Mohl by sníh zabránit Penny, aby se pro ni vrátila? Ruth říkala něco o problémech na silnici poblíž farmy. Addie závěs znovu zatáhla a slezla z postele. Sníh byl sice krásný, ale raději by měl co nejdřív přestat padat.

Na židli u postele našla džíny a svetr, co měla včera na sobě, a oblékla si je přes pyžamo. Po špičkách prošla kolem Sunniiny postele a pod bosýma nohama pocítila studenou hladkou dřevěnou podlahu. Jedno z prken u dveří zaskřípalo, když na něj šlápla. Sunni se pohnula a vymrštila jednu ruku zpod svých příkrývek až přes okraj

postele. Ozvalo se jemné cinknutí. Addie zůstala stát a zatajila dech. Dávala pozor a vyčkávala. Na Sunniině zápěstí se něco zablýsklo. Měla na sobě pořád náramky.

Sunni se znovu nepohnula, takže Addie vyklouzla z místnosti a šerem se vydala ve směru, kde si pamatovala koupelnu. Když procházela kolem dvojích zavřených dveří na pravé straně, srdce jí bušilo. Který pokoj patřil Ruth a Samovi? Addie si nemohla vzpomenout. Vadilo by jim, že je vzhůru?

Dveře vedle koupelny byly částečně otevřené, modré světlo se zevnitř rozlévalo na chodbu. Koupelna byla na druhé straně, takže Addie musela projít kolem, aby se mohla napít. Pohlédla do místnosti a ruce držela za zády. Na posteli sedělo vzpřímeně malé dítě a světlé vlasy se mu ve vodnatém modrém světle leskly jako svatozář. Addie nedokázala poznat, jestli je to holčička nebo chlapeček, i když děcko zíralo přímo na ni.

Addie mu pohled opětovala, když procházela kolem, ale hlavně chtěla, aby zůstalo zticha. To se podařilo.

U umyvadla byla hromada barevných plastových kelímků. Addie si vzala zelený a naplnila ho vodou z kochoutku. Chutnala jinak než voda doma. Čistěji. Lépe. Napila se a znovu kelímek naplnila, aby si ho mohla vzít s sebou do pokoje.

Když znovu procházela kolem pootevřených dveří, dítě bylo schoulené pod peřinou. Addie zaslechla jemné, tenké zvuky, jako když kotě volá svoji maminku.

Sunni rozsvítila světlo, posadila se na postel a začala si česat vlasy. Krátce se na Addie usmála. Možná jí nevadilo, že ji Addie probudila. Addie se pokusila úsměv opětovat, ale ústa měla ztuhlá. Měla by říct Sunni o tom

dítěti? Měl by někdo vědět, že je rozrušené? Asi ne. Napila se vody a přemýšlela, co dál.

Bouchly dveře. Pak kdosi zapískal za oknem dole na dvoře. Takže je vzhůru ještě někdo další. „To je Gabe,“ řekla Sunni a rovnala si peřiny. „A Flo. Jdou ven, aby se postarali o krávy.“

Addie na ni zírala. „V té tmě?“

Sunni obrátila oči v sloup, jako by Addie řekla něco opravdu hloupého.

„Kdo je Gabe?“ zeptala se Addie rychle.

„Syn Ruth a Sama. Je mu čtrnáct. Má kytaru a nechává mě na ni hrát.“ Podívala se na Addie a zahleděla se jí do očí. „Jsem jediná, kdo to má dovoleno.“

Addie se odvrátila. Znovu vykoukla skrz závěsy. Nikoho neviděla. Stále ještě nebylo nic moc vidět kromě sněhu a dvou oranžových skvrn ze světél z oken dole v přízemí.

„Flo je tedy Gabeova sestra?“ zeptala se.

„Je to ovčák,“ odpověděla Sunni a strčila nohy do vlněných pantoflí. „Chodí s Gabem všude. Je trochu střelečná. Stejně jako on.“ Přes ramena si přehodila jasně červený župan. Prohlédla si Addie odshora dolů. „Na snídani se nepřevlékáme,“ řekla. „Chodíme dolů v pyžamu.“

„Já ne,“ odmítla Addie. „Jen doma.“

„No, tohle je pěstounský domov. To je to samé.“

Addie zavrtěla hlavou. „To není. A stejně se dnes ráno vrátí moje sociální pracovnice. Už brzo. Takže chci být připravená. A snídat nebudu.“

„Jestli si myslíš, že tě vezme domů, tak se mylíš,“ řekla Sunni. „A snídat musíš. To je tady pravidlo. Tak pojď... než Jude sežere všechny tousty.“ Sunni vykročila ke